

ČÍSLO

DRUHÉ

ZPRAVODAJ SOKOLOVSKÉ ČURDY

NESOUTĚŽNÍ
PŘEHLIČKA
AMATÉRSKÝCH
DIVADELNÍCH
SOUBORŮ

28. - 31.
ZÁŘÍ
2018

VELKÉ LHANÍ

Rozhovor s hercem Jirkou Janouškovicem

Jiří si v komedii vychutnává jednu z hlavních rolí - Etienna.

redakce: *Ty jsi psaný na stránkách divadla Tyjátr, co by host. Jak tomu máme rozumět?*

Etienne – Jiří Janouškovec: „Nechtělo se mi platit divadelní příspěvky, tak jsem se dlouho vyhýbal členství v divadelním souboru.“

redakce: *Pamatuješ si, kdy jste měli premiéru této hry?*

Etienne – Jiří Janouškovec: „Nevím.“

redakce: *Kolikátá repríza to dnes byla?*

Etienne – Jiří Janouškovec: „Nevím. Myslím si ale, že devátá. Ruku do ohně za to nedám. Napiš tam pět až deset.“

redakce: *Pamatuješ si na Čestů z představení S tvojí dcerou ne?*

Etienne – Jiří Janouškovec: „Jo.“

redakce: *Tak ten bude náš rozhovor přepisovat. (smích).*

Etienne – Jiří Janouškovec: „Ten se má. Ahoj Čest’o, chceš vyprávět nějakou pohádku?“

redakce: *Kolik ti je v té hře podle scénáře?*

Etienne – Jiří Janouškovec: „Nevím. Já v té hře jen lžu. To jsi nepoznala?“

redakce: *No tak musí to v té hře nějak sedět věkově!*

Etienne – Jiří Janouškovec: „No tak jsme spolu chodili s Claire před deseti lety a v té době jsme maturovali...“

redakce: *Aha, no vidíš, jak jsem blbá? No tak jsi mě dostal. Beru si na rozhovor někoho jiného z vašeho souboru a začneme od začátku (smích). No tak teď jsem se předvedla. A já jsem si myslela, jak si tě podám...*

Etienne – Jiří Janouškovec: „Dám ti druhou šanci.“

redakce: *Jak dlouho jste tu hru zkoušeli?*

Etienne – Jiří Janouškovec: „Dlouho.“

redakce: *Tak třeba víc jak rok?*

Etienne – Jiří Janouškovec: „To né. Napiš tam 3 až 6 měsíců. Ne 5!“

redakce: *Počkej tak málo?*

Etienne – Jiří Janouškovec: „No tak my jsme hloupý.“

redakce: *No to je právě, že málo. My zkoušíme mnohem dýl.*

Etienne – Jiří Janouškovec: „No tak vy jste hloupý! (hurónský smích) Tak dál. Čest’o nějak to pak uprav!“

redakce: *Tohle je tvoje první Sokolovská Čurda, že?*

Etienne – Jiří Janouškovec: „Ano.“

redakce: *Pak se ještě ptávám, co máte na Čurdě nejraději, ale to vynechám. A jak se ti líbí Sokolov, ale to jsi mi říkal a to tam napsat nemůžeme. Tak se tě ptám: Chtěl bys říct něco čtenářům?*

Etienne – Jiří Janouškovec: „Jste skvělí, málem jste mě při děkovačce rozbrečeli. Děkuji!“

ANALFABET

Divadlo Refektář Praha | Branislav Nusič

Jednoaktová komedie o politické a společenské moci a omezeném chápání světa, kde autoritářství potlačuje rozum. V této uvolněné, trochu frivolní a povrchní galerii charakterů najdeme možná i sami sebe!

Martin Volný na úvod chvilka poezie pro diváky

VE SLOŽITOSTI SOUČASNÉHO SVĚTA, V
NESROZUMITELNOSTI NAŠEHO BYTÍ,
DO DROBNÉHO PÍSMÁ VE SMLOUVÁCH
ŽIVOTA SE ČLOVÍČEK SNADNO JAK
V SÍTI CHYTÍ.
KDYŽ SÍLA ROZUM NA HLAVU PORAZÍ
A NA HRADBÁCH SVOU VLAJKU
VZTYČÍ, LIDSKOST SE UKRYJE
V PODZEMÍ PŘED PLAKÁTY, ZE
KTERÝCH ZLOBA A LEŽ SYČÍ.
TAK BLOUDÍME ULICEMI S TVÁŘENÍ
BEZ TVÁŘE S VÍROU, ŽE JEDNOU SNAD
BUDE ZAS LÍP. HESLA SE VRÁTÍ A
ZBUDE ČLOVĚK, KTERÝ UŽ NECHCE
ANALFABETEM BÝT.

Jak to viděl M. Freeman

Analfabet divadla Refektář Praha byl naprosto nádherný zážitek. Herecky a situačně dokonalé a skvostně zahrané. Herci byli přesní v typech a ani na chvilku se nedopustili podbíživosti. Užili jsme si to v hledišti myslím, že všichni. Díky Vám. M.F.

Rozhovor s hercem Lukáš Mejsnarem a režisérem Vladanem Milčinským

redakce: *Vy jste u nás na Čurdě jako soubor poprvé?*

Mejsnar: „Přesně tak.“

redakce: *Kdy jste uvedli Analfabetovu premiéru a kolikátá to dnes byla repríza?*

Mejsnar: „2. dubna 2017. A abych řekl pravdu, repríza to byla sedmá, osmá možná devátá. Když řeknu deset, tak taky asi nebudu

daleko od pravdy. Upřímně já si to nepamatuju. Něco mezi pěti a dvaceti. Nedělám si statistiku. Prostě už jsme to párkrát hráli.“

redakce: *Jak dlouho jste hru studovali a zkoušeli?*

Mejsnar: „Shodou okolností jsme se o tom bavili včera a bylo to asi tři čtvrtě roku, byly mezi tím i pauzičky a přeoobsazení lidí. Půl roku čistého času tedy.“

redakce: *Vy jste z Jinonic - jsem koukala... Pocházíte odtud?*

Mejsnar: „Já tam jezdím jen na to divadlo. Dokonce spolupracujeme s jinými ochotnickými divadly a vzájemně si hostujeme.“

redakce: *Jak daleko dojíždíte do divadla?*

Mejsnar: „Dojíždím asi 50 kilometrů.“

redakce: *Jak to, že je ta hra tak krátká?*

Mejsnar: „Je to tak napsáno. Žádné škrty tam nebyly.“

Milčinský: „Ale byly. Vyškrtli jsme jednu postavu - strážníka. Ten tam byl zbytečný. V podstatě otevíral jen dveře.“

redakce: *Jak se Vám u nás líbí?*

Mejsnar: „Jelikož víme, že zde budeme hrát za rok v hlavním večerním čase a ne v sobotu dopoledne, tak se nám tu moc líbí. Celkově, pak zázemí, divadlo, organizace a pořadatelský- líbí. Nacvičíme si pro Sokolov novou hru.“

Milčinský: „Nám se tady moc líbí. Dokonce jsme se byli všichni v noci vyfotit na náměstí a čekali jsme na rozsvícení naší upoutávky na obří obrazovce, u které jsme se pak fotili. Pak jsme zjistili, že to není moc vidět na té fotce. Klobouk dolů před vaší propagací Čurdy. Je vidět, že za tím stojí schopní lidi. Jsme moc rádi, že jsme sem přijeli. Máme to k Vám slabé dvě hodinky cesty. A stálo to za to.“

redakce: *Jste v divadle parta kamarádů nebo kolegů?*

Mejsnar: „Parta kamarádů. Hm. Já se souborem nejsem dlouho. Asi čtvrtým rokem. Všichni se známe z toho divadelního rybníčku a jsme parta přátel.“

redakce: *Nechcete nám říct ještě pár slov k historii vašeho divadla?*

Milčinský: „Ježiš, my jsme tak mladí členové, že už toho o historii ani moc nevíme. Soubor vznikl v 90. letech. Název souboru vznikl tak, že první zkoušení proběhlo v refektáři nějakého kláštera. Já teď přesně nevím jeho název. Z těch starých pardů, co soubor založili,

máme již jen jednoho - Petra Železného. Ostatní jsou již v divadelním nebi.“

redakce: *Chtěli byste vzkázat něco Sokolovským divákům?*

Mejsnar: „Velké díky, že přišli, že jsou a ať choděj. My jsme byli překvapení, že i v deset ráno do divadla přijdou...A jsme taky rádi, že se za rok uvidíme znovu v tom hlavním večerním čase ☺“

Milčinský: „V Praze na to nejsme zvyklí. Hráli jsme v Praze dopoledne několikrát. Byli jsme rádi za 15 až 20 diváků. A tady bylo asi 70 a z toho jsme úplně unešení. Právě proto tady chceme být za rok zase, abychom si užili ten dav. Nám se hrálo o to líp.“

Rozborový seminář

Renda: „Děkuju za představení. Hned zkraje musím podotknout, že jste se potkali se skvělým textem. A vy víte, jak k textu přistoupit a převést ho na jeviště příjemným, milým přístupem. Žánr je trefenej velmi dobře a vy všichni jste schopni se v tom pohybovat. Herecké výkony nejsou zcela vyrovnané, ale to je dáno hereckými zkušenostmi a vyzrálostí.“

Ale abych jenom nechválil-tahle inscenace by si zasloužila, abyste si vozili vlastní nábytek. Vy si vždycky půjčíte nějaký v tom divadle, kde právě hrajete. To je, myslím si, škoda. Jinak je vidět, že to je velmi pečlivá práce, kvalitně odpracovaná už „od stolu“. Nejvíce ovšem oceňuji, že je to laskavá komedie, přesto, že tam sledujeme karikatury úředníků. Je zde snaha pochopit, proč je někdo slabý, že se snažíme přijít na kloub tomu, co a proč se to děje. Je to ukázka toho, jak z konkrétních jednání, z konkrétně udělaných situací dojdou k

obecnému závěru, k obecnému tématu. A to je super.“

Martin: „Mně se líbí tohle „gogolovské“ téma. Narozdíl od jiných jste to nepřeháněli s karikaturováním. Dlouho jsem neviděl tak precizně udělanou inscenaci. Pro mě jste byli skvělí, děkuju vám za to, že jste nepřekročili tu linii podbízění se divákům. Hráli jste „tak akorát“.Skvělé je, že hrajete i když zrovna nemluvíte. Zkrátka a dobře- pochutnal jsem si.“

OBRAZY MEZILIDSKÝCH VZ(TAHŮ)

**Taneční studio Bez hranic, Velké
Opatovice, Pohybové divadlo | Eva
Zdvořilová**

Martin Volný na úvod chvilka poezie pro diváky

V LETÍCÍM STÍNU PAŽE, V KRÁSE
POHYBU TĚLA,
JE UKRYTÁ KRÁSA MELODIE, KTERÁ
JAKOBY TIŠE ZNĚLA.
V NETRADIČNÍM ROZHOVORU SE
PRSTY PRSTŮ DOTÝKAJÍ
V RYTMU TEPŮ NAŠICH SRDCÍ
DOTEKY, JAK SLOVA UTÍKAJÍ.
TANEC JE ROZHOVOR TICHÝ, DIALOG
NAŠICH EMOCÍ A TĚL,
JÁ JÁ TĚM CO UMÍ ZÁVIDÍM, ASI
KAŽDÝ BY TAK MLUVIT CHTĚL

Jak to viděl M. Freeman

Obrazy mezilidských vztahů TS Bez hranic bylo opět zážitkem z pohybu povýšeného k dokonalosti. Člověk měl pocit, že postavy pohybem promlouvají a dialog s diváky krásně fungoval.

Holky jsou neuvěřitelně nadané a opět dokázaly proč je tanec nejstarším uměním. Nakonec mě dokonce dostaly do stavu dojetí, za což nejsem rád – jsem přeci chlapák. Díky Vám moc, jste skvělé!!!

Rozhovor s Evou Zdvořilovou

redakce: *Po kolikáté jste na Sokolovské Čurdě?*

Zdvořilová: „Po druhé.“

redakce: *A jak se vám líbí v Sokolově?*

Zdvořilová: „Super. Máme rádi vše divadlo a tohle prostředí, a protože my jsme taková experimentálnější scéna, tak směřujeme spíše do menších scén.“

redakce: *Můžete nám říct něco o historii vašeho souboru?*

Zdvořilová: „Začínali jsme klasickým tancem a kroužkem pro děti, a tak jsme se propracovali k tomu, že jsme začali jezdit po tanečních soutěžích, až jsme se propracovali k současnému tanci. A já jsem potom začala studovat na divadelní vědě v oboru režie-dramaturgie. A tak jsme se dopracovali k provozování divadla na pomezí fyzického a tanečního divadla. Tento jsme již podruhé obhájili titul mistra Evropy v sólové a skupinové choreografii.“

redakce: *Kde má divák možnost získat informace o všem TS?*

Zdvořilová: „Máme facebookové a instagramové stránky TS Bez hranic. Dále ukládáme videa na youtube.“

redakce: *Jaké věkové rozpětí je ve vašem souboru?*

Zdvořilová: „14 až 30 let“

redakce: *Jak jste se našli?*

Zdvořilová: „Původně jsem fungovala jako trenérka všech, postupem času a tím, jak jsem začala studovat, jsem přešla na režii, choreografii a vytváření kostýmů. Vlastně všechno si dělám sama. Dále pořádám i náборы do naší skupiny.“

redakce: *Jaký máte vzkaz pro sokolovské publikum?*

Zdvořilová: „Ať se nezaleknou toho, že na našem vystoupení všechno nepochopí. My jsme post dramatické divadlo, kde se asociují motivy a střípky. A není úkolem vše pochopit. Ať nesoudí sami sebe. A ať nesoudí, to co viděli.“

INFERNO aneb KONEC LEGRACE

Divadlo Dostavník Přerov a divadlo Stodola Jiříkovice | Zdeněk Hilbert

Hudební performance na motivy Danteho Pekla ve společném nastudování Divadla Dostavník Přerov a Divadla Stodola Jiříkovice. Cesta až na samotné dno duše, k nejtemnějším obavám a k základním otázkám lidského života.

Martin Volný na úvod chvilka poezie pro diváky

KDYŽ NAŠE SCHOPNOSTI
NEDOSÁHNOUT K NAŠIM SNŮM,
SRÁŽKA S REALITOU DÁ TEMNOU
BARVU DNŮM,
NALHÁVÁME SI, ŽE BUDE LÍP,
UTÍKÁME OD ŽIVOTA DÁL, DNES JE
DNES, TAK SI ŽIJU.
PŘECI ŽIJU, JEN ABYCH SE SMÁL,
DROBKY ŽIVOTŮ PADAJÍ DOLŮ, DO
TEMNÝCH HLUBIN NAŠICH DUŠÍ,
KDE ŽHNOUT UHLÍKY NAŠICH PEKEL,
KDE HOŘÍ SNY, JAK KŘÍDLA MUŠÍ.
BLOUDÍME V SOBĚ, HLEDÁME RÁJE,
HLEDÁME SPÁSU PŘED ZTRACENÍM
SVÝM,
SNAD EGO SE S ALTEREM EGA
DOHODNOU.
V TO DOUFÁM A TOM SNÍM.

Jak to viděl M. Freeman

Skvělé téma a kulisy. Nápad a herecké výkony výborné. Víc nejsem schopen napsat. Premítám o všech svých hříších.

Rozhovor se Zdeňkem Hilbertem – režie, hudba (kromě Vltavy ;-)), texty

redakce: Před hrou bylo řečeno, že je to hra v podání Dostavníku Přerov. Ono to tak ale ve skutečnosti není, ne?

Hilbert: „Ne, je to společné nastudování divadla Dostavník Přerov a divadla Stodola Jiřikovice. To bych chtěl opravdu vypíchnout.“

redakce: Kolikátá je to dnes repríza?

Hilbert: „Myslím, že čtrnáctá. Ale chtěl bych říct, že jsme reprízu ještě neměli. Každé představení je vlastně premiéra.“(smích)

redakce: Jak dlouho to hodláte hrát?

Hilbert: „Normálně hrajeme jeden rok a dost. Tahle hra už přesluhuje. Hrajeme jí už druhý rokem. Nechci to ale hrát moc dlouho, aby to nezevšednělo a neztratilo naléhavost.“

redakce: Proč sis vybral tohle téma?

Hilbert: „Chtěl jsem napsat hororovou muziku.“ (smích)

redakce: Chtěl bys sdělit něco divákům?

Hilbert: „Děkuju za tak krásný potlesk, protože jsem měl domýšlivý pocit, že nám rozuměli.“

Renda: „Šest let jste hru připravovali? Já se přiznám, že je pro mě v tuto chvíli těžké z toho něco vysoustružit. Ale půjdu po zbytků zažitků a emocí. Patrná je tam fascinace Dantem.“

Přiznám se, že mi tam chybí nějaký divácký čas navíc, potřeboval bych víc času, bylo to na mě nějaké rychlé. Některé přechody byly natolik rychlé, že se mi překrývaly situace, jako bych nedostával čas jednotlivé fáze si s vámi projít, užít si tu magii toho divadla, nedáte mi prostor přejít do dalšího patra. A tím potom přestávám rozlišovat. Vůbec neřeším zvuk, naopak-držel jsem vám palce, ať vám technika neselže (tohle je vždycky past :-)) . Místy jsem měl taky problém se srozumitelností.“

Martin: „Hovoříme o něčem, co jsem dnes poprvé viděl a šest let před tím jsem o tom každý rok slyšel :-). Bylo to skvělé. Mně tam vadila pouze jedna věc. Když zpívaly ty sbory, já jsem poměrně špatně rozuměl. A to jsem seděl hodně vpředu. Například harpie – těm jsem rozuměl až když přišly podruhé. Ještě, že přišly :-). U vás se mi to asi ještě nestalo, že bych vás neslyšel. Jinak ale-když někdo dokáže napsat něco takového a udělat z toho tohle- klobouk dolů. To je neuvěřitelné. To by se dalo léčit:-) Mně se to hodně líbilo.“

Dana: „Scéna byla dokonalá. Fascinují mě vaše nápady. Jak pracujete s látkou, se světlý...“

Z deníku editorky

Ano, čas plyne stejně, pro všechny, většinou. Ti, kteří jsou seznámeni s prací editora jistě ví o čem mluvím. Z extrému do extrému, buď je času habaděj, nebo se schová do míst, jehož lokace jsou známe pouze zaběhlým párovým ponožkám.

Sedíte a nevěřícně koukáte na text, který máte přepsat. Na moment soucítíte i s Vaším, pravděpodobně tak dlouho nenáviděným, učitelem češtiny, a dáváte mu za pravdu, že luštit něčí písmo, se může stát opravdovým oříškem. Paradoxně, je jedno jak píšete, můžete psát krasopisně ale já asi stejně budu mžourat. Možná je to ze zvyku, kdo ví.

Prvních pár řádků kontrolujete pečlivě, a zbytek. No jak bych to řekla. Pomalu začínáte mít problém rozlišit velká a malá písmena. Díkybohu jsou některé perličky k nepřehlédnutí. Textový editor si s vámi taky škodolibě hraje. Mezery jsou občas tak velké jako jedna odrážka a jindy můžete jen polemizovat, jestli tam opravdu je, nebo se jedná jen o další z vašich bludů, které má na práci vaše pseudopřepřacovanost.

Protože, přiznejme si to, buď se do klávesnice ani neklepne, nebo si hrajeme na rozbitý metronom.

Přemýšlíte nad time managementem, ale nakonec docílíte názoru, že jste zcela závislí na druhých, neb editovat můžete pěkně, ale prázdný papír nikoho nezajímá. Napsané texty vám stejně rozhodí na poslední moment dodané foto, nebo jediná chyba v textu, která se vám škodolibě posmívá a chce být prosvícená září reflektorů, jenž nabízí jediné kopírka.

A nebo, prostě a jednoduše, jste jenom neschopní.

Následně se uklidníte frází, že “musí se jen zemřít” a nejistě klikáte na tlačítko tisknou... a co bude dál? Kdo ví.

Redakce

Jean TATY

Natalie TATY

Martin VOLNÝ

Pepa ŠTÝBR

Míša BÍMOVÁ

Pavlaína ŠPONIAROVÁ

foto: Ivo MIČKAL

Kavárna Štístko

nejlepší káva a dortíky od našich štístkařů

